

Norsk

Pris kr. 0,80

Hefte 4 1947

BRIDGE MAGASIN

Organ for Norsk Bridgeforbund

*I dette
nummer
blant annet:*

*Ny internasjonal
bridgeliga.*

Vi presenterer:

Carl Stang Wolff, Oslo.

Sinsen bridgeklubb Landsturneringen for damelag.

utslått i fjerde runde.

Fjerde runde i Norgesmesterskapet bragte bare en egentlig sensasjon, nemlig at Sinsen Bridgeklubb, som vant Norgesmesterskapet så overlegent i fjor ble slått ut av KNA. Nå er riktignok ikke KNA til å spøke med, men allikevel. Forøvrig legger vi merke til at Larvik Bridgeklubb tapte mot Momp, Skien, og at Horten Bridgeklubb fikk runderekorden mot Hvitvingfoss.

Resultatene ble:

149 Duplikatklubben, Steinkjer — Ogndal Br.kl.	90—70
150 Golla Br.kl., Bryn — Last Trick, Trondheim	98—71
151 Grand, Alesund — Kristiansund Bridgeklubb	85—75
152 Bergens Br.kl. — K.N.A., Bergen	96—64
153 Sandnes Br.kl. — Bridgekl. 1938, Kristiansand	82—78
154 Skiens Br.kl. — Tonsberg Br.kl.	81—79
155 Momp, Skien — Larvik Br.kl. . .	83—77
156 Horten Br.kl. — Hvitvingfoss Bridgeklubb	103—57
157 St. Olavs Klub, Drammen — Strømmen Br.kl.	84—76
158 Hamar Br.kl. — Systemklubben, Strømmen	81—79
159 Askim Br.kl. — Selbak Br.kl. . .	88—72
160 Singelton, Oslo — Progress, Oslo	93—67
161 Blommenholm Br.kl. — O. H. F., Oslo	84—76
162 Astra, Oslo — Bridgekameratene, Oslo	87—73
163 K. N. A., Oslo — Sinsen Br.kl. . .	82—78
164 Forcingklubben, Oslo — Hjerter- knekt, Oslo	84—76

Følgende kamper spilles i 5. runde:

165 Duplikatklubben, Steinkjer — Grand, Alesund (spilles i Trondheim).
166 Sandnes Br.kl. — Bergens Br.kl.
167 Skiens Br.kl. — Momp, Skien.
168 Horten Br.kl. — Golla Br.kl. (spilles i Oslo).
169 Hamar Br.kl. — St. Olavs Klub, Dram- men (spilles i Oslo).
170 K. N. A., Oslo — Astra, Oslo.
171 Forcingklubben, Oslo — Askim Br.kl.
172 Blommenholm Br.kl. — Singelton, Oslo.

Storfavoritten fru Bergs lag utslått.

Første runde i landsturneringen for damer brakte den store sensasjonen at fru Annie Bergs lag, bestående av fru Bergh—fru Mathiesen og fru Dammerud—fru Smith ble slått stort av fru Paulsens lag, Horten. Det er ikke det at vi ikke unner fru Paulsens lag seiren, men vi vil likevel beklage resultatet hvis det fører til at fru Bergs lag blir glemt når laget i Nordisk skal settes opp.

Forøvrig gikk runden omtrent som ventet. Resultatene ble:

Kvalifiserende runde.

Fru Halles lag, Oslo—fru Davidsens lag, Oslo	93—35
Fru Gisholts lag, Skien—frk. Bergs lag, Porsgrunn	74—54

I. runde.

Frk. Normanns lag, Bergen, w.o. fru Hoems lag, Kr.sund	
Frk. Hansens lag, Bergen— frk. Omdahls lag, Stav.gr.	72—56
Frk. Amundsens lag, Kongs- berg—fru Gisholts lag, Skien	65—63
Fru Paulsens lag, Horten—fru Bergs lag, Oslo	75—53
Fru Farups lag, Oslo—fru Hal- les lag, Oslo	66—62
Fru Haugers lag, Oslo—frk. Henriksens lag, Oslo	70—58
Fru Strøms lag, Tønsberg/Oslo —fru Bræckans lag, Oslo . .	67—61
Frk. Amundsens lag, Oslo—fru Haraldsens lag, Oslo	67—61

2. runde er satt opp slik:

Frk. Hansens lag, Bergen—frk. Nor- manns lag, Bergen.
Fru Paulsens lag, Horten—fru Strøms lag, Tønsberg/Oslo.
Fru Farups lag, Oslo—fru Haugers lag, Oslo.
Frk. Amundsens lag, Kongsberg—frk. Amundsens lag, Oslo.

NORSK BRIDGEMAGASIN

ORGAN FOR NORSK BRIDGEFORUND

Nr. 4

April 1947

18. årgang.

Redaktør: R. HALLE. Postboks 120, Bestun. Tlf. 55 93 34

Red.sekretær: ROLF BØE. Eugeniagt. 1. Tlf. 46 02 91

Utgitt av A. M. Hanches Forlag. Kongens gt. 4, Oslo. Tlf. 41 21 81

Abonnement: Kr. 8,00 pr. år.

Løssalg: Kr. 0,80 pr. nummer

En kongelig sanksjon.

I Sverige er det skjedd en meget bemerkelsesverdig ting: Kong Gustaf har forært en pokal, Kungakannen, til den store bridgeturneringen i Borgholm den 25—26. juni. Det seirende par blir altså vinnere av kongepokalen, akkurat som kongepokaler er den mest ettertraktede trofe i forskjellige idrettsgrener.

Den svenske konge har en spesiell tilknytning til Borgholm, og han skal være en ivrig bridgespiller. Men det siste er han ikke alene om blant regjerende monarker, det spilles bridge ved hoffet andre steder også. Når vi noterer den svenske kongegaven som en særlig gledelig etappe, er det fordi et kortspill for første gang får kongelig sanksjon. For selvfølgelig ville ikke kongen honorere en prestasjon fra en idrettsgren som ikke er ubetinget sunn og samfunnsgagnlig.

I Norge er det fremdeles store kretser av befolkningen som forbiner noe mindreverdige med kortspill. Her har kirken en stor del av skylden, norske prester spiller kort bare for nedrullede gardiner, og de har aldri hatt mot til

åpent å ta til gjenmele mot den sterkt utbredte pietistiske oppfatning at kortspill er djevelens verk. De skulle lære av katolske prelater, som spiller kort for åpen scene, og oppfordrer sine sønnebarn til å følge eksemplet. Men det er ikke bare i religiøse kretser, at kortspill og synd er synonyme begreper. Forleden kunne en medarbeider i en større Osloavis, endog en mann som regner seg for særlig frisinnset, sette sitt navn under en artikkel hvor det tales om fyll, jentetrafiikk og kortspill i samme åndedrett.

Det er ingen grunn til å tro at ikke lignende vrangforestillinger kan gjøre seg gjeldende innen enkelte kretser i Sverige også. Men det må for landets bridgeentusiaster være en trøst og en oppmuntring at kongen har tatt deres parti. I neste omgang kommer kanskje statsstøtte; det bevilges millioner til svensk idrett, hvorfor ikke noen kroner også til en høyverdig intellektuell sport, som kan ha en like stor betydning for åndens hygiene som fotballsparking og behansket slagsmål for kroppens?

Europas bridgespillere samles i en ny organisasjon.

«European Bridge League» stiftet på en kongress i Kjøbenhavn.

Europamesterskap i Danmark til neste år.

Det var først og fremst ingeniør H. D e d i c h e n s fortjeneste at representanter fra åtte forskjellige nasjoner allerede nå kunne møtes til kongress i Kjøbenhavn, hvor det ble stiftet en ny, europeisk bridgeorganisasjon, «European Bridge League». Han hadde personlig oppsøkt spissene for de forskjellige organisasjoner på deres hjemsteder for å få dem til å komme. Og de kom, tross mange vanskeligheter og betenkeligheter fra begynnelsen av. Under alminnelig tilslutning ble Dedichen utnevnt til det nye forbunds generalsekretær, det var en fortjent honnør til initiativtageren, og en honnør til hans land, hvor den nye organisasjon skal ha sitt sete.

Major Johannes B r u n ble anmodet om å lede kongressen, og han gjorde det med en uanstrengt og selvfølgelig myndighet, som avtvang alminnelig respekt. Det var også for en stor del hans fortjeneste at forhandlingene førte til så avgjort positive resultater i løpet av de to-tre dager man hadde til rådighet.

Foruten de fire nordiske land var England, Frankrike, Holland og Belgia representert. Det vil si praktisk talt hele det bridgespillende Vest-Europa. Derimot glimret de syd- og østeuropeiske land ved sitt fravær, men det var kommet brev både fra Jugoslavia og Tsjekkoslovakia, som begge ville slutte seg til, såsnart forholdene tillot det.

Hollenderen A. E. J. L u c a r d i e, som forøvrig ikke var tilstede, ble valgt til president i Den europeiske bridge-liga, som dessuten skulle ledes av et arbeidsutvalg bestående av svensken H e n r i q u e s, engelsmannen M o b b s, hollenderen A u s c h o f og franskmannen d e N e x o n. Disse fire skulle på en måte representere hver sin seksjon, Mobbs England og Eire, Henriques de nordiske land, Auschof Belgia og Holland og de Nexon Frankrike og Sveits.

I betraktning av at de nordiske land har atskillig over dobbelt så mange medlemmer som alle disse andre tilsammen, var dette kanskje noe uforholdsmessig — hva det fra norsk side også ble pekt på —, men det gjaldt jo først og fremst å komme i gang, og en trøstet seg med at styrets sammensetning kunne bli gjenstand for en senere justering.

Foruten konstitusjonelle og organisasjonsmessige spørsmål var også de turneringstekniske sterkt framme i debatten. N. M. N i e l s e n ga en orientering om Osloberegningen, og det påfølgende ordskiftet var både livlig, saklig og meget interessant. En måtte være enig med franskmannen de Nexon, som i sitt innlegg pekte på at spørsmålet var av avgjørende betydning for turneringsbridgens utvikling. I Frankrike brukte man en egen skala som bragte beregningsmåten nærmere opp til amerikanernes — og dels engelskmennenes total-score. Belgieren B o r g e r h o f f støttet Nielsen i et varmt innlegg (det er jo også fra Belgia Osloberegningen stammer) og beklaget at hans eget land av internasjonale grunner hadde forlatt den beregningsmåte som alle anså for den beste. Dr. S t e r n, Wienerberegningens skaper, talte inntrengende for sitt standpunkt, som naturligvis også hadde andre talsmenn, særlig fra de nordiske land.

Det ble nedsatt et turneringsutvalg på 6 medlemmer, som valgte N. M. Nielsen til formann. Utvalget la fram sin innstilling den påfølgende dag, med det resultat at Wienerberegningen skal brukes ved neste års internasjonale turnering. Det ble imidlertid foretatt den modifikasjon, at forskjell på 10 ikke skal telle (på linje med Osloberegningen). Forøvrig konkluderte turneringsutvalgets enstemmige innstilling, som også ble enstemmig vedtatt av kongressen,

Osloberegningen eller Wienerberegningen.

Av Rolf Bøe.

Diskusjonen har gått høyt om disse 2 beregningsmåter i utlandet, og flere av de norske eksperter har skrevet artikler i utenlandske tidsskrifter. Vi har ikke funnet det nødvendig å ta opp diskusjonen i Norge, fordi det hittil ikke har vært noen som har uttalt seg til fordel for WB, men nå har debatten nådd Oslopressen, og vi skal da nevne noen punkter.

Det fremheves at Osloberegningen har følgende uheldige sider:

1. Den motarbeider safety play.
2. Beregningen av matchpoeng for scoren beror på delingstallet, slik at for eksempel 1000 poeng i en kamp kanskje kan gi dobbelt så mange matchpoeng som 1000 poeng i en annen kamp.
3. En hel del småspill kan få avgjørende innflytelse, til tross for at de hverken har melde- eller spilleteknisk interesse. For eksempel et spill der en like gjerne kunne ha passet rundt som å melde. I lengden går selvfølgelig fortjenesten og tapet på disse spillene opp i opp, men et par spill av denne typen er også tilstrekkelig til å avgjøre en kamp. De får

derfor forholdsvis for stor innflytelse.

4. Beregningen har for mye karakteren av topp eller bønn.
5. Utrekningen av resultatet er meget tungvint.

Det pekes også på internasjonale hensyn, Wienerberegningen er kjent i alle land, mens Osloberegningen bare er kjent i Norge. Dessuten tar en til inntekt en uttalelse av et amerikansk lag som for første gang spilte etter Wienerberegningen, og som var meget fornøyet med den.

Hertil skal jeg bemerke:

Ad 1.

Det er riktig nok at Osloberegningen er en kelt tilfelle frister til å ta sjanser, men ikke alltid. Det hender også at Wienerberegningen gjør det, i tilfelle hvor en aldri ville tatt noen sjanse etter Osloberegningen. La oss for eksempel nevne et spill fra bykampen København—Oslo, hvor Leif Christiansen spilte 1 grand dolet. Omtrent midt i spillet var de 7 stikk klare, og etter Osloberegningen ville enhver god spiller nøyet seg med disse 7 stikk. + 130 måtte gi vundet spill. Nå spilte imidlertid Christiansen på et overstikk, som han også fikk, med det resultat at han tjente 5 matchpoeng. Nå er riktignok ikke hvert enkelt matchpoeng fullt så meget verdt etter WB som etter OB, men når vi nevner at det må 9 poengs differanse til for å få seier i en kamp på 32 spill etter WB, og 6 poeng etter OB, har de et slags sammenligningsgrunnlag. Her har altså WB direkte motarbeidet safety play.

Dessuten må en ofte under meldingene ta større sjanser etter WB. En syver for eksempel gir både etter robberberegning og etter OB halvparten så meget hvis den lykkes som en misser hvis den tapes, (skal vi kanskje si 10 mot 6 istedenfor 2 mot 1 etter OB),

med en inntrengende henstilling til alle medlemstater om å prøve Osloberegningen i mellomtiden.

Under Bruns sikre ledelse ble statuttene for den nye organisasjon vedtatt etter en kort debatt, og dermed hadde Europas tusentallige armé av turneringsspillere fått sitt nye forbund.

Kongressen endte med at belgieren Delhaye og major Brun under alminnelig tilslutning ble valgt til det nye forbunds æresmedlemmer.

Det danske bridgeforbund, med presidenten Svend Halvorsen i spissen, ytet alt det man kan vente av god dansk gjestfrihet, og mer til.

men etter WB er odds omtrent like. Melder De en syver i faresonen får De 10 machpoeng hvis den lykkes, mens De taper 11 hvis den mislykkes, omtrent jevne odds. Altså, hvis en syver som er avhengig av en finesse blir meldt etter WB, er det 21 poeng ute og går i dette spillet. Putt et par slike spill inn i kampen, og De skal få se hvor meget de andre spillene teller. Ingenting.

Og så til safevariantene. Ta for Dem en hvilken som helst kamp og studer spillene. I minst 9 av 10 tilfelle vil et overstikk framkomme som følge av at den ene spiller bedre enn den andre, og i høyst et tilfelle av at den ene finner fram en safevariant. Skal vi altså være nødt til å la være å honorere det dyktige spillet i 9 spill for å gi en spiller sjansen til å spille mer safe i det siste? En kan ikke få både i pose og sekk, det går ikke an å finne noen beregningsmåte som sier at i dette spillet skal 30 poengs overvekt gi så og så mange matchpoeng, men i det neste færre matchpoeng fordi de 30 poengene er framkommet ved uforsiktig spill. Les også i denne forbindelse Halles Bridgeprat i dette nummer.

Ad 2.

Dette er etter min mening en fordel, og det kommer av at vi etter OB opererer med relative tall. La oss si at en kamp etter Wienerberegningen ender 50—25, mens en annen i den samme serien 100—50. Begge er vunnet med dobbelt så mange poeng som motparten, men etter WB har vinneren i den siste kampen 50 plusspoeng og vinneren i den første bare 25 plusspoeng. Dette vil De nok merke når De spiller en serieturning, hvis De har like mange vunne og uavgjorte kamper nå rserien er over. Da vil det lag vinne som har hatt de største spillene i sine kamper, ikke det laget som har forholdsvis størst seire.

Jeg kan ikke forstå at det er noen innvending mot OB at vi opererer med forholdstall. En kamp kan gi 10 000 mot 5000 i score, en annen 20 000 mot 10 000, i begge tilfelle er forholdstallet det samme, og resultatet i matchpoeng gir 43—21 eller 42—22.

De vet ikke stort mer etter WB heller. Hvis De vinner 10 mp i det første spillet, vet De riktignok at det er 10 mp, men De aner ikke hvor meget disse 10 matchpoengene egentlig er verdt. Blir det bare småspill under resten av kampen, kan det være nesten håpløst for motparten å ta dem igjen, men hvis det blir bare storspill er 10 matchpoeng en pølse i slaktetia. 10 matchpoeng når det tilsammen er 50 matchpoeng i kampen er noe ganske annet enn 10 matchpoeng når totalen er 200, og på samme måten er 1000 i score noe annet når den samlede score er 10 000 enn når den er 40 000. Slik er bridge, og det kan det ikke gjøres noe med, uten å spille et tilstrekkelig antall spill.

Ad 3.

Dette viser etter min mening nettopp svakheten ved WB, ikke ved OB. Hvis De ønsker en beregningsmåte hvor bare de store spillene teller, hvor det ikke kommer an på annet enn slemkontrakter, så kan De bruke WB. Hvis De derimot synes at det forekommer spill av interesse også i småkontrakter, bør De ikke tenke på WB. Wienerberegningen er en svingspillberegning, hvor bare svingspillene teller, mens Osloberegningen tar hensyn til den jevne innsats gjennom hele kampen. Og det er etter min mening det riktige.

Ad 4.

Det er en setning som det er vanskelig å svare på, fordi den samtidig rummer så uendelig meget og bare er en tom påstand. Jeg drar fram igjen den nest siste setningen i punkt 3, beregningen gir seiren til det lag som spiller jevnest gjennom hele kampen. Hvis det er det det menes med topp og bunn synes jeg det er riktig.

Ad 5.

Her er jeg direkte uenig, og jeg tror samtidig jeg har mer kjennskap til dette punktet enn de fleste. Jeg har ledet mange turneringer med Wienerlignende skalaer (etter Mitchellsystemet), og jeg har vært oppmann i Oslo Bridgekrets i år og kontrollert 900 kam-

per etter Osloberegningen. Min erfaring er at det langt oftere oppstår feil etter Wienerberegningen, fordi en må legge til eller trekke fra i hodet for hvert eneste spill. De har f. eks. pluss 420 i et spill, mens Deres lagkamerater har minus 170. Det tar langt mer tid å finne ut at dette gir pluss 250 poeng til Deres lag, og at det igjen gir 5 matchpoeng, enn det gjør å finne ut at De har vunnet spillet og derfor får 2 matchpoeng. Dessuten er sjansen for feil temmelig stor, og for å være sikker må De kontrollere tallene flere ganger. Den tiden De tjener inn på dette ved Osloberegningen, er rikelig til å regne ut scoren, NB. hvis De bruker de moderne hjelpemidler som finnes i handelen. Personlig bruker jeg Gotaas' tabell, utgitt av Moestue. Her dividerer De den største scoren med den minste, og i en tabell finner De straks hvor meget det utkomne gir i matchpoeng. De får 4 summeringer og en divisjon, mens De etter Wiener må summere eller subtrahere i hvert eneste spill.

*

Hva de internasjonale hensyn angår, skal jeg få lov å gjøre oppmerksom på at den europeiske bridgeliga en st e m i g er gått inn for å prøve Osloberegningen. Det er altså muligheter for at Osloberegningen blir internasjonalt anerkjent om et års tid, mens Wienerberegningen blir strøket, og hvorfor vi nå plutselig skal gå over til den, når vi hele tiden mens Wienerberegningen har vært mest kjent utenlands har brukt Osloberegningen, er meg en gåte.

Jeg skal for øvrig gjøre oppmerksom på at Wienerberegningen slett ikke er nevnt i de internasjonale lovene. Internasjonal Bridge League har faktisk aldri hatt noen lovfestet beregningsmåte, men har laget nye beregninger til hver eneste turnering. Wienerberegningen har vært brukt i 3 av de 8 turneringer som IBL har arrangert, men i 3 forskjellige former (ved beregning av vinnerpoeng). Hertil kommer at den ble brukt i de innledende rundene, men

ikke i finalen, i verdensmesterskapet i Budapest i 1937.

Det er litt for billig å ta til inntekt et amerikansk lag, som sannsynligvis ikke aner at det eksisterer noe som heter Osloberegning. (Det var forøvrig heller ikke Wienerberegningen de brukte, men en skala som lignet Wienerberegningen). Spør en norsk unge, født i begynnelsen av krigen, om hva han liker best. Han svarer kanskje sjokolade. Men De kan ikke derfor påstå at han liker sjokolade bedre enn vindruer, for vindruer har han aldri smakt.

Nytt opplag.

REVIDERT VIENNA

av
ROLF BØE

Vil man hevde seg i den stadig hardere konkurranse, må man kunne Vienna til bunns, og hertil skulle Rolf Bøes bok være et ypperlig hjelpemiddel.

Leif Christiansen
(Aftenposten.)

Hftet kr. 7,95

Fåes hos bokhandlerne

A. M. HANCHES FORLAG
OSLO

EN BRIDGEPRAT MED HALLE

Som en absolutt ikke-fanatiker i kampen mellom Oslo og Wien (jeg er av dem som mener at begge byene har sin egenartede sjarm), men dog som litt av en lokalpatriot, (nå må ikke Dansk Bridge skrive en fresende artikkel og fortelle at det er åpent innrømmet i Norsk Bridgemagasin at nordmennene vil tvinge gjennom Osloberegningen av sjåvinistiske grunner) og ikke minst for debattens skyld, som dog bør ha til formål å utdype problemet, vil jeg gjerne ta Osloberegningen i forsvar på et punkt, hvor det hevdes at den har sin største svakhet.

Men først noen ord til major Brun, som i et par artikler i Aftenposten har angrepet Magasinet og meg for vår holdning i denne sak:

Jeg er den første til å beklage uttrykket «enhver meningsberettiget norsk spiller», som jeg i en tidligere betraktning påstod foretrakk Osloberegningen, hvis han først skulle velge. Det kan kanskje være 50, kanskje 100, eller la oss si 1000 spillere av den kategorien, og jeg hadde selvsagt ikke interpellert hver enkelt av dem personlig. Meningen var, at det er den alminnelige oppfatning blant kvalifiserte norske turneringsspillere, at Osloberegningen, summa summarium, er noe bedre. Så langt hadde jeg sikkert mine ord i behold. Men hadde jeg i farten kommet til å minnes, at major Brun ikke deler denne alminnelige oppfatning, ville jeg uttrykt meg mer presist, og tatt det nødvendige forbehold. Dette så meget mer som major Brun ikke bare er en meningsberettiget norsk spiller, men en autoritet med internasjonalt navn. En kunne fristes til å si, at det er Wienerfolkets mest tungtveiende argument, at de har Johannes Brun på sin side. Men det er det jo ikke noe å gjøre ved.

Jeg er så helt enig med major Brun i at konkrete eksempler ikke kan være spørsmål, fordi eksemplene alltid kan

konstrueres begge veier og avpasses etter formålet. De spill jeg i det følgende skal dvele ved, bringes da heller ikke i noen utpreget polemisk hensikt. Noen spill må det være her i spalten, og de jeg denne gang har valgt, rummer, håper jeg, forskjellige spilletekniske poeng som kan være av interesse rent bortsett fra problemet Oslo—Wien.

Det er som kjent hovedinnvendingen mot Oslo-beregningen, at den favoriserer mindre trygt spill. Hvert overstikk teller mer etter Osloberegningen enn etter Wienerberegningen, og følgen er — hevdes det — at kontrakten settes i fare. Man jager etter overstikkene på bekostning av «safety play» og den tankeløse eller ukyndige gambler som spiller på maksimum vil ofte oppnå bedre score enn den tenksomme og kunnskapsmettede ekspert, som spiller på det sikre.

Dette er påstanden, såvidt jeg skjønner.

Min egen påstand er den motsatte: Kampen om overstikkene begunstiger den gode spiller. Fordi overstikket honoreres mer, tvinges spilleren til større konsentrasjon og oppfinnsomhet for å sikre seg det.

Men det er ikke ensbetydende med at han spiller skjodesløst og risikerer kontrakten for overstikkene. Han vet at tapt kontrakt koster mer enn vunnet overstikk kan innbringe, han kalkulerer nøkternt mellom mulig gevinst og mulig tap, veier sjansene for og imot, og treffer sitt valg deretter. Han vet at det i ni av ti tilfelle vil lønne seg å spille safe, men han er ikke så «safeminded», at han går av veien for en ekstragevinst som kan oppnås ved en minimal risiko. Osloberegningen tilgodeser både hensynet til safety play og hensynet til maksimum av stikk, og nettopp i krysningen mellom de to hensyn animeres spilleren til en omhyggelig analyse og interesseavgjørende for vurderingen av et slikt avveining, som gjør spillet rikere og på-

skjønner dyktigheten i det lange løp.

I det lange løp, ja, men ikke i hvert enkelt tilfelle. Dette at uforsiktig spill kan lønne seg da og da, har aldri brakt den gode Oslo-spiller (hvormed det her og i det følgende menes en spiller hvis prestasjoner måles etter Osloberegningen), ut av balanse. Han vet at hans tur kommer igjen, og han ynder lykkejegeren av fullt hjerte de billige øyeblikkstriumfer.

Arnt Lilloe fra Drammen, en meget sterk spiller, fortalte meg forleden om et spill fra en Norgesmesterskapskamp i tredje runde:

	♠ 9 3												
	♥ 6 5												
	♦ E K 8 6 5 3 2												
	♣ 10 5												
♠ K Kn 7 2	<table border="1" style="margin: auto;"> <tr><td></td><td>N</td><td></td></tr> <tr><td>V</td><td>Ø</td><td></td></tr> <tr><td></td><td>S</td><td></td></tr> </table>		N		V	Ø			S		♠ D 8 4		
	N												
V	Ø												
	S												
♥ K 7 3		♥ D Kn 9 4 2											
♦ Kn 9		♦ D 10											
♣ D Kn 9 7		♣ 6 4 2											
	♠ E 10 6 5												
	♥ E 10 8												
	♦ 7 4												
	♣ E K 8 3												

Lilloe spilte 3 grand og fikk spar 2 ut. Han stakk straks Østs dame, spilte en liten ruter og lot motparten få stikket.

Naturligvis! Sitter ruterne 3:1, er han bet i lange baner ved å toppe. Men ved det andre bordet toppet sydspilleren, og fikk 5 trekk, da ruterne satt rundt.

Ærgerlig å tape et sånt spill, sa Lilloe.

Men du vant matchen, spurte jeg?

Selvfølgerlig vant Lilloe matchen. Folk som topper i en slik situasjon vinner ikke en match mot gode spillere, de får nøye seg med å vinne enkelte spill, til de lærer.

I samme runde spilte jeg 3 grand med et lignende poeng:

	♠ 10 3												
	♥ 7 6 2												
	♦ E D Kn 10 9 6												
	♣ 7 4												
♠ K 9 6 5 4	<table border="1" style="margin: auto;"> <tr><td></td><td>N</td><td></td></tr> <tr><td>V</td><td>Ø</td><td></td></tr> <tr><td></td><td>S</td><td></td></tr> </table>		N		V	Ø			S		♠ Kn 8 7		
	N												
V	Ø												
	S												
♥ K Kn 8		♥ D 10 4											
♦ 7 4 3		♦ K 5											
♣ 8 3		♣ 10 9 6 5 2											
	♠ E D 2												
	♥ E 9 5 3												
	♦ 8 2												
	♣ E K D Kn												

Jeg fikk spar ut, Øst stakk tieren med knekten, og jeg fikk for damen. Så ruter 8, som fikk løpe og beholdt stikket!

Hjem på kløver, ruter igjen, og igjen en liten fra Vest.

Ja, hva nu?

Jeg stakk med esset, og fikk resten av stikkene. Men det var ikke derfor jeg stakk, jeg stakk for å sikre meg kontrakten, som er hjemme med to ruterstikk. Ellers går jeg bet.

Øst var situasjonen voksen da han ikke stakk første gang, men jeg hadde heller ikke noen grunn til å tro at han var en undermåler. Derfor var denne safety-variant fullkommen naturlig, også for en Oslo-spiller. Det er bare i Malmø de tror at Osloberegningen går ut på å lukke øynene og håpe det beste. (Mens både Stockholms og Göteborgs spillere gikk med på å følge Svensk Bridgeforbunds henstilling om å prøve Osloberegningen i en match mellom de tre byer, har Malmøkarene sagt nei. De vil ha fin bridge, og ingen slugging).

Nå ja, men hva hvis Vest ikke begynner med spar, men la oss si med kløver?

Med sparkongen uplasert, har spilleern bare 8 stikk, og hva skal han da gjøre?

Han skal straks knipe ruter, men slik at han blir inne på bordet, og så ta sparfinessen. Hvis den holder, topper han ruter neste gang, (safety først!). Men holder ikke sparfinessen, må han knipe ruter.

En spiller som ikke ser safety-variantene er naturligvis dømt. Men det er ikke der forskjellen ligger, at Wienerberegningen får en til å se dem, mens Osloberegningen får en til å overse dem. Også Oslo-spilleren må beherske denne del av repertoaret, han må like meget som Wienerspilleren være fortrolig med standardtypene i safety-play-teorien og han må være like skarp overfor hele den mangfoldighet av konkrete, ikke systematiserte safety-play-situasjoner en møter ved bridgebordet. Men Oslo-spilleren skal ikke bare se dem, han må

se dem under en bestemt synsvinkel: i relasjon til lønnsomhetsbegrepet, som Osloberregningen aksentuierer med særlig styrke.

Men la oss ta et spill:

♠ E K 4 2	♠ D 6 3		♠ 10 5
♥ E K Kn 10	♥ 7 4	N	♥ D 2
♦ 9 8 6 5	♦ K Kn 10 7	V Ø	♦ D 9 5 3 2
♣ E	♣ E D Kn 7	S	♣ K 9 5 4
♣ Ingen			
	♠ Kn 9 8 7		
	♥ 3		
	♦ 8 6 4		
	♣ Kn 8 6 3 2		

Nord åpner med 1 ruter, Øst og Syd sier pass, og Vest 2 ruter, naturligvis. Uten meldinger fra motparten havner nå Vest i 6 hjerter, og Nord åpner med spar 3.

Hvordan skal Vest spille?

Jeg vet at ekspertene i Malmø spiller en liten spar i annet stikk. Da er nemlig kontrakten 100 % sikker. Motparten kommer inn og kan returnere trumf, men spilleren har fremdeles hj. D til å stjele spartaperen med, og resten er like sikker som månen mot atombomben. Men tar Vest E K i spar først, går han bet, hvis Nords spar 3 er en singleton og hvis han dessuten har alle tre trumf. (Eller hvis Syd skulle ha denne fordeling).

Jeg kan tenke meg at det er med adskillig stolthet en Wiener spiller oppdager et slikt poeng og klistrer det inn i sitt album.

Men jeg har atskillig mer sympati med Oslo spilleren, som ikke uten videre kan nøye seg med 12 stikk. Naturligvis ser han poenget han også, men dermed er ikke problemet løst. Han må sitte og bry hjernen med diverse tillegsspørsmål, som f. eks. Hva skjer i det andre rommet? Kan Nords spar 3 være en singleton? Eller kan Nord ha seks spar?

Og han har min fulle beundring hvis han som konklusjon slår E K i spar, stjeler den tredje med hj. 2 og den fjerde med hjerter D.

Dette er godt spilt, når man ser faren, nettopp fordi man har målt den omhyggelig og funnet, under fullt ansvar overfor makker, slekt og venner, at den sjansen har man lov til å ta. En gang i løpet av et langt liv i bridgens tjeneste vil man kanskje gå i vannet på det, men i løpet av et så langt liv kan en også oppleve at et strykejern eller en taklampe ramler ned i hodet på en. Jeg pleier ikke å utstyre meg med stålhjelm hverken ute eller inne av den grunn.

Men: har Syd meldt spar etter Nords ruteråpning, og spar 3 kommer ut, ja da skal spilleren dekke seg ved å gi bort annet sparstikk. For man setter seg ikke frivillig under en taklampe som allerede har annonsert at den er like ved å slite seg løs fra fortøyningen.

I eksemplet ovenfor var det tross alt en viss prisverdig kombinasjonsevne som skulle til for å oppdage faren ved ikke å spille safe. Men hvor ofte er det ikke nettopp safety-linjen, som er den mest nærliggende og den mest kjedsommelige, mens den tilsynelatende mer hasardiøse ekspedisjon etter overstikket fører inn på stier, hvor det er liv og spenning og dåd?

♠ E 10 8 4 2	♠ E 10 8 4 2		♠ D 7 6
♥ E 7 4	♥ E 7 4	N	♥ 10 9 6
♦ K 5	♦ K 5	V Ø	♦ 3 2
♣ 6 3 2	♣ 6 3 2	S	♣ Kn 10 9 7 4
	♠ Kn 9 3		
	♥ K D Kn 5 2		
	♦ 8 7 6 4		
	♣ 5		
	♠ K 5		
	♥ 8 3		
	♦ E D Kn 10 9		
	♣ E K D 8		

Nord åpnet med 1 spar, Syd sa 3 ruter og Vest tok sjansen på 3 hjerter, for å dirigere utspillet mot en eventuell grandkontrakt. Imidlertid havnet Syd i 5 ruter, og Vest spilte ut hj. K.

De som har gått i Wienerberregningens tankestimulerende skole stikker naturligvis med esset og tar sine 11 stikk. Som de fine kortskjønnere de er, ser de faren ved å lasjere hjerterutspillet, Øst kan være renons annen

gang og stjele esset. Og hvorfor risikere kontrakten, når overstikket nesten ikke merkes i regnskapet?

Oslospilleren lasjerer, han har ikke bedre vett. Han må lasjere, skal han ha håp om å få seks trekk, og han spiller på overstikket fordi han vet at hans kampordning honorerer det. Han tror heller ikke at han risikerer kontrakten ved det, det er intet spesielt som tyder på 7 : 1 fordeling, med en slik lengde i hjerter hadde nok Vest åpnet med forhindringsmelding eller meldt kraftigere siden. Så tar han fire runder ruter, og kaster to kløver fra bordet. Øst kaster en kløver og en spar. Så følger E K i kløver, og Vests singleton er konstatert. Vest kaster en hjerter, Nord en spar.

Og nå er vi kommet til et poeng, som krever den største aktpågivenhet og hjerneanspennelse (mens Wiener-spilleren på den andre siden av grensen forlengst er i gang med neste spill). Syd spiller på skvis, men hva skal han fortsette med, kl. D eller sin siste trumf?

Han skal nå fortsette med trumf, fordi trumfspill presser både Vest og Øst, mens kløverspill gir Øst en kjærkommen og avgjørende utsettelse i og med han kan følge farge!

På ru. 9 kaster Vest en hjerter, Nord en spar, og Øst, som må holde to kløver og to spar (ellers kan spilleren ta spar K og siden knipe med tieren), tvinges til å skille seg med hj. 10. Og nå kommer kl. D og Vest går ned for full telling. Han er alene om å holde hjerter og spar, og kan ikke klare begge deler.

Se hva som skjer hvis Syd spiller kl. D istedenfor ru. 9 i niende stikk. Vest kaster hjerter, Nord spar, Øst følger kløver. Så kommer ru. 9, Vest må ofre sin siste hjerter, men nå er Nord skvist før Øst. Kaster Nord hjerter, kan Øst like trygt følge ham med hj. 10. Kaster Nord spar, gjør også Øst det.

Et ganske ordinær spill fra årets kretskamp:

♠ K 8		♠ Kn 6 3									
♥ E K 6 5 3		♥ D Kn 7 2									
♦ E K 8		♦ 9 6 5									
♣ 7 5 2		♣ K 9 6									
♠ 10 7 2	<table border="1" style="border-collapse: collapse; width: 40px; height: 40px; margin: auto;"> <tr><td></td><td>N</td><td></td></tr> <tr><td>V</td><td></td><td>Ø</td></tr> <tr><td></td><td>S</td><td></td></tr> </table>		N		V		Ø		S		♠ E D 9 5 4
	N										
V		Ø									
	S										
♥ 10 9		♥ 8 4									
♦ D Kn 10 4		♦ 7 3 2									
♣ E 10 4 3		♣ D Kn 8									
Nord:		Syd:									
1 ♥		1 ♠									
3 ♥		3 ♠									
4 ♠		pass									

Jeg fikk ru. D ut, som jeg stakk på bordet, og pustet lettet ut da trumfen viste seg å sitte 3 : 3. Og nå var tiden inne til å overveie overstikket. Kontrakten er opplagt, i og med Vest, i følge utspillet, neppe kan ha både E og K i kløver, og Syd kan godspille et kløverstikk. Det kan en her temmelig trygt regne med. Men sitter hjerterne rundt, får jeg fem trekk.

Imidlertid nøyet jeg meg med fire, og enhver noenlunde øvet spiller med minimum av omtanke ville gjort det samme.

Hvorfor ikke prøve å spille på fem trekk?

Fordi det kan koste kontrakten, og det ville være galskap å risikere så meget i en slik situasjon. Hvis nemlig hjerterne ikke er fordelt 3 : 3, vil følgende skje: Etter å ha spilt E K i hjerter og trumfet den tredje og opp-

Hvorfor ikke spille bedre bridge?

Redaktør R. Halles bridgeakademi vil hjelpe Dem med det.

Skriv etter plan for våre korrespondansekurser.

Redaktør R. Halle Bridgeakademi.

Postboks 3. Slemdal pr. Oslo. Tlf. 699756.

Spill jeg husker.

Av Carl Stang Wolff, Oslo.

Carl Stang Wolff er en av Oslos mest lovende unge spillere. Han er allerede blitt bylagsspiller, og vil sikkert nå enda lenger med det alvor og med de rike anlegg han har for spillet.

For en bridgespiller av i dag er det vanskelig å huske bare en liten del av de «perler» han møter ved det grønne bord. Når det siste stikk er avgjort, gjelder det å koble av for å konsentrere seg om neste spill. På den måten passerer spillene revy uten å etterlate seg noe varig inntrykk.

Jeg skal allikevel forsøke å gjengi noen spill som altså ennå ikke er gått i den store glemmeboken.

Under en av årets kretskamper hadde jeg som Vest følgende hånd:

♠ E K x x x x x
♥ Kn
♦ D x
♣ E 10 x

Meldingene var gått: Nord 1 hjerter, Øst 1 spar, Syd 2 ruter. Av en eller annen grunn passet jeg, og De kan tenke Dem mine følelser da også åpne-

daget dobbeltonen hos Vest, har jeg ikke innkomster til å nyttiggjøre hjerterfargen og må falle tilbake på kløver. Men med bare en innkomst på bordet kan jeg nå ikke få godspilt kløver heller, og dermed er kontrakten spolert.

Sammenholdt med de foregående spill illustrerer dette hvor langt Oslo-spilleren tøyer seg av hensyn til safety og hvor langt av hensyn til overstikket. Han spiller safe, så langt han evner, men han maler ikke alle Dantes redsler på veggen. Han er ingen sjanseseiler som bare stoler på lykken, men han tror ikke at hele havet består av bare unnervannskjær.

Vi tror at Osloregningen fremmer god bridge. Derfor bruker vi den også i våre turneringer.

ren Nord passet. Min makker brakte meg imidlertid til hektene igjen ved å melde 2 spar, og det videre meldingsforløp gikk:

Syd:	Vest:	Nord:	Øst:
3 ♣	4 ♠	5 ♦	pass
pass	5 ♠	pass	pass
6 ♦	pass	pass	dobl.

Hjerter Kn kom ut, og våre motstandere innkasserte til almen overraskelse sin lillempomp.

Fordelingen var:

	♠ x x		
	♥ 10 9 x x x x		
	♦ E x x x		
	♣ Kn		
♠ E K x x x x x		♥ D Kn x x	
♥ Kn		♦ D x x x	
♦ D x		♣ x	
♣ E 10 x		♣ K x x x	

	N	
V	Ø	
	S	

	♠ Ingen	
	♥ E K	
	♦ K Kn x x x x	
	♣ D x x x x	

Fra en annen kretskamp husker jeg følgende spill:

	♠ E x x x x		
	♥ 7 x x		
	♦ x		
	♣ K x x x		
♠ Kn x x		♥ K D x	
♥ D 9 8 x		♦ K x	
♦ 8		♣ E D Kn 9 x x x	
♣ D 9 x x x		♣ Kn	

	N	
V	Ø	
	S	

	♠ x x	
	♥ E Kn 10 x	
	♦ K 10 x x	
	♣ E 10 7	

Alle i sonen. Makker Øst ga og meldingene gikk:

Øst:	Syd:	Vest:	Nord:
1 ♦	1 ♥	pass	1 ♠
2 ♦	dobl.	pass	2 ♥
pass	pass	pass	

Jeg spilte ut fra kløverlengden og spilleren kom inn på egen hånd på kløver Ess. Han spilte liten spar til bordets Ess og makker la spar dame. Liten ruter fra bordet ble stukket av makker med Esset. Nå kom liten spar til min knekt og møllen var etablert. Klø-

ver fra meg ble stukket med liten trumf hos makker, og ruter fra ham med hjerter 8 hos meg. Nok en kløver ble stjålet med makkers hjerter Konge og etterfølgende ruter med hjerter 9 hos meg. Jeg var ennå nødt til å få trumfstikk med dame x, og spilleren var gått de ulykksalige 200 i bet.

Til slutt et spill fra en av årets rundekamper. Jeg satt Syd og skulle spille 7 spar etter følgende meldingsforløp:

Nord:	Øst:	Syd:	Vest:
1 ♠	1 ♥	2 ♠	3 ♥
3 ♠	pass	4 ♠	pass
5 ♠	pass	7 ♠	pass
pass	pass.		

Hjerter dame kom ut og makker hadde:

♠ D x x
♥ K 8 x x
♦ K Kn 10 x
♣ E D

Selv hadde jeg:

♠ E K x x x x x
♥ Ingen
♦ E D x x
♣ x x

Et raskt overslag ga meg en lite forhåpningsfull finesse i kløver som eneste sjanse. Jeg stjal imidlertid utspillerens hjerter dame med en liten trumf, og la i veg med 3 ganger spar og 3 ganger ruter. Nå fulgte 2 runder spar igjen, og på den siste (i 9. stikk) la Vest hjerter 9. Jeg øynet muligheten for å slippe en mer enn tvilsom finesse, og kastet kløver Dame på bordet. Da jeg nå spilte liten ruter til bordets ruter konge, kom motparten i vanskeligheter, da det viste seg at kortene var:

♠ Ingen	♠ Ingen
♥ Kn 10	♥ E 7
♦ Ingen	♦ Ingen
♣ 10 x	♣ K Kn

♠ x		♠ Ingen
♥ Ingen		♥ E 7
♦ x		♦ Ingen
♣ x x		♣ K Kn

	N	
V	Ø	
	S	

Etter avkast av hjerter 10 hos Vest hadde jeg kontrakten i land ved å spille hjerter konge fra bordet.

Et heldig valg kan en gjerne si, men heldig eller ikke heldig, det spiller ingen avgjørende rolle. Hovedsaken er at det er et valg, og det er ikke minst dette med «to be or not to be» som gir vår sport sin sjarm.

Bridgeuken i Oslo.

Programmet for bridgeuken i Oslo er nå fastsatt slik:

9.—12. mai: Norgesmesterskapet for klubber og Landsturneringen for damer.

12. mai: Bridgetinget.

13.—15. mai: Norgesmesterskapet for par.

I Norgesmesterskapet for klubber deltar 8 lag i finalen, som spilles som en serieturnering med 32 spill mot hver annen klubb. I finalen i landsturneringen for damer deltar 4 lag, som spiller alle mot alle i kamper på 48 spill. I Norgesmesterskapsfinalen for par deltar 24 par som spiller 8 spill mot hvert annet par.

Uttaingen til Norgesmesterskapet for par skjer gjennom kretsmesterskapene. Kretsene får med par i forhold til antall av par i kretsmesterskapet. Oslo og omegn krets får 4 par, Nord-Trøndelag og Buskerud får 2 par hver, og de øvrige kretser som har deltatt får 1 par hver.

Meldinger og spill i 14 leksjoner

A. KVAM

Lær

BRIDGE PÅ 14 DAGER

Verdens Gang:

Boka er velskrevet og lærerik og anbefales på det beste.

Bergens Aftenblad:

— egner seg både til lærebok og håndbok.

Hos bokhandlerne. Kr. 5.00

BRUN

Skienskonvensjonen.

Svar til herr Rolf Bøe.

Når en skal bedømme Skienskonvensjonen må en huske på at dens egentlige hensikt var å dekke et hull i Culbertsons system og at den ble utarbeidet og tatt i bruk før 1935 — på et tidspunkt da meldeteknikken ikke var så fullkommen som i dag.

Grunntanken i Skienskonvensjonen var å skape en spesiell åpningsmelding for de hender som ikke fullt ut fylte betingelsene for Culbertsons 2-melding. Særlig i kontraktbridgens første tid savnet en en mellomting mellom 1- og 2-melding, og det er intet punkt i Culbertsons system som har vært så omstridt gjennom årene.

Skienskonvensjonen var det første forsøk på å løse dette problem. For dem som forstod å nytte den svarte den også til sin hensikt.

Imidlertid gikk utviklingen sin gang. Vi fikk Culbertsons sterke grand, reverse bidding, en over en, samtidig som kravet til å holde en 1-melding oppe, stadig ble senket. I samme forbindelse kan også nevnes Vienna-granden som av flere Culbertsonspillere brukes som en spesiell åpningsmelding. Meldeteknikken ble således etter hvert mer og mer elastisk. Følgen er at Skienskonvensjonen som den overgangsmelding den var tilsiktet, ikke nå er så nødvendig som tidligere. Men til gjengjeld har den med de senere års forbedringer øket sin effektivitet på bestemte typer hender. Særlig hvor det gjelder å lokalisere enkelte høye honnørkort.

Jeg kan til en viss grad være enig med hr. Bøe at Skienskonvensjonen kan være lite rundeøkonomisk. En hoppmelder derfor ikke lenger med to quick tricks i spissen av en tynn ruter eller kløver farge. Her har erfaringen vist at det er bedre å melde to grand, såfremt ikke fargen er meget solid. Når hr. Bøes erfaring er at en i alminnelig-

het kommer for høyt, skyldes dette sikkert i de fleste tilfeller for overfladisk kjennskap til konvensjonen. En av Skienskonvensjonens hovedprinsipper er at en allerede i første runde «spør» og denne fordel skjer i visse tilfeller på bekostning av at en kommer for høyt. Det er derfor meget viktig og absolutt en forutsetning for å bruke konvensjonen at en er forberedt på de svar som kan komme. Et av de spill hr. Bøe henviser til for å påvise svakhetene, er et eksempel som ikke tilnærmevis fylles de krav som stilles til en åpningshånd. Det er beklagelig at et Skienspar, (som nevnt av hr. Bøe) som burde vite bedre, misbruker konvensjonen på denne måte.

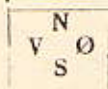
De hender som egner seg best for konvensjonen, må i alminnelighet ha en styrke som tilsvarende Vienna-grandåpning. På ujevne hender bør en ha en så godtsom gående farge å falle tilbake på. Med grand fordeling må styrken nærmest være som Culbertsons to grandåpning.

I de senere år er det for dem som i forbindelse med Skienskonvensjonen bruker Blackwood, innflettet noe nye varianter. Som en logisk følge av at en i Skienskonvensjonen allerede i første runde benekter eller bekrefter quick tricks, svares det på Blackwood i visse situasjoner noe anderledes.

De fleste kjenner til at hvis det i første runde er benektet quick tricks, er fire grand fra åpneren spørsmål etter antall konger og eventuelt fem grand spørsmål etter damer. Men det er også i en annen situasjon hvor det i dag svares noe anderledes og da de ferreste kjenner disse regler, kunne det kanskje ved denne anledning ha sin interesse å forklare disse.

Vi tenker oss at Nord og Syd har følgende hender:

♠ K D x
 ♥ E D Kn x x
 ♦ E Kn x
 ♣ E K

♠ E x x x x
 ♥ K x
 ♦ x x x
 ♣ x x x

2 ♣ — 2 ♥
 3 ♥ — 3 ♠
 4 gr. — 5 ♥
 7 gr. — pass

Som det framgår av ovenstående meldingsforløp avviker svaret 5 hjerter fra vanlig Blackwood. Etter fire grand fra åpneren svares det når svarhånden tidligere har vist kun et quick trick, etter følgende regler:

- Uten ess, som vanlig, 5 kløver.
- Med ess, men ingen konger, 5 ruter.
- Med ess, og hjerter konge, 5 hjerter.
- Med ess, og spar konge, 5 spar.
- Med ess, og kløver konge, 6 kløver.
- Med ess, og ruter konge, 6 ruter.

Med andre ord hvis en har en konge i tillegg til sitt ess melder en etter fire grand i den farge som kongen er. Med eventuelt to konger meldes 5 grand.

Disse regler er bygd på at hensikten med åpnerens fire grand må være å få vite om makkers quick tricks er ess eller i de tilfeller hvor dette allerede er på det rene — med fem grand å spørre etter konger.

I de tilfeller svarhånden kan melde positivt er disse varianter både økonomiske og effektive. Å kunne gi beskjed både om ess og konge i samme runde, og derved åpne muligheten til å spørre etter damer på femtrinnet uten at det skjer på bekostning av noe annet, burde være en fordel. Den største fordel er kanskje svaret fem ruter som benekter konger og gir spørgeren anledning til å stoppe på femtrinnet i alle farger unntagen kløver.

Her er et par illustrerende eksempler. Åpneren har:

♠ D x x
 ♥ E D x
 ♦ E K D
 ♣ E K Kn x

Ovenstående hånd er typen som svarer til Culbertsons 2 grand åpning. Etter åpning 2 kløver og avslag 2 ruter meldes 2 grand og svarhånden byr deretter fram sin eventuelle meldbare farge, eller han med ca. et honnørstikk høyner til 3 grand. Med blank hånd passes det selvfølgelig. Enten en bruker det ene eller annet system kommer en her sikkert fram til samme resultat. Men skulle hendene ha særlig god tilpasning mener jeg at Skienskonvensjonen ennu har sine fordeler.

Vi tenker oss følgende svarhånd:

♠ E x
 ♥ K x x x x
 ♦ x x x
 ♣ D x x

Meldingene vil falle:

2 ♣	2 ♠ 1)
2 gr.	3 ♥ 2)
4 gr.	5 ♥ 3)
5 gr.	6 ♦ 4)
7 gr.	pass

Åpneren får her beskjed om: 1. quick tricks i spar. 2. meldbar farge i hjerter. 3. viser spar ess og hjerter konge. 4. Bekrefter en dame som i dette tilfelle må være kløver dame.

Eller hvis svarhånden har:

♠ E K x x x
 ♥ x x
 ♦ x x x
 ♣ D x x

vil meldingene falle:

2 ♣	3 ♠ 1)
4 gr.	5 ♣ 2)
5 gr.	6 ♦ 3)
7 gr.	pass

Åpneren får her beskjed om: 1. Ess konge i spissen av minst en femkortsfarge i spar. 2. Ingen konger utover det som alt er vist. 3. En dame. Her har vi et annet eksempel:

♠ E D x
 ♥ E
 ♦ E K D Kn x x x
 ♣ x x

med følgende svarhender:

♠ K x x x x
 ♥ x x x
 ♦ x
 ♣ E x x x

2 ♣	3 ♣
3 ♦	3 ♠
4 gr.	5 ♠
7 ♦	pass

♠ Kn 10 x x x
 ♥ K x x
 ♦ x
 ♣ E x x x

2 ♣	3 ♣
3 ♦	3 ♠
4 gr.	5 ♥
6 ♠	pass

I begge disse tilfeller forteller åpne-rens makker at han har et ess og en konge samt en meldbar sparfarve. Men i det ene tilfelle viser han spar konge og i det andre hjerter konge. For svarhånden har disse konger samme verdi, men ikke for åpneren. Etter vanlig Blackwood ville man riktig nok få vite om et ess og en konge, men ikke hvilke konger.

Som det framgår av dette har Skienkonvensjonen utviklet seg til å bli en ren spørremelding. Spørsmålet er imidlertid: Er det umaken verd for en alminnelig spiller, i dag som bruken av konvensjonen er så begrenset, å sette seg helt inn i den. For en god konkurransespiller som må spenne over så stort repertoire som mulig, må det være en absolutt fordel å kunne benytte den. Særlig er den å anbefale for Viennaspillere fordi den sammen med Viennas åpningsgrand (vel å merke med Boes rutervarianter) etter min mening er den ideelle kombinasjon for de sterke hender.

Skien den 12. april 1947.

Harald Hansen.

Hvis det er andre som ønsker å uttale seg om konvensjonen så vær så god.

R.B.

SPARDAME LØSTE MYSTERIET

med Perkins' død. De finner den og mange andre fantasifulle og elegante fortellinger i

Sadar Sahib:

BRIDGE- noveller

2. samling

Handels- og Sjøfartstidene skriver:

Nå er annen samling kommet. Den er like velskreven og spennende som den første. Vi treffer våre gamle venner Blaymore og Morryton, og vi følger dem med levende interesse på deres mange eventyr og gleder oss over den utspekulerte måte hvorpå de klarer å løse de mest innviklede floker ved hjelp av de 52 blad i kortstokken.

Men som bridgeentusiast gleder vi oss også over de mange fine bridgeproblemer som forfatteren har laget. Det er slike som de som stadig skriver om bridge, leter etter med lys og lykte.

I det hele tatt er boken en gullgrube for de som søker etter gode spill og fine poenger.

Pris kr. 5.85.

DYBWAD

«Norsk tvang.»

(For siste gang!)

Kort før det forrige nummer av Norsk Bridgemagasin skulle gå i trykken fikk vi en lengere artikkel av major Brun om dette emne. Av tekniske grunner måtte vi la den ligge til neste nummer (dette), men i mellomtiden ble den offentliggjort i Aftenposten, hva major Brun også bebudet, for det tilfelle vi ikke skulle få plass til den i det numret som den fra hans side var beregnet på. Det var vår mening allikevel å offentliggjøre artikkelen nå, men mens majoren og vi ante fred og ingen fare på bridgekongressen i Kjøbenhavn, brakte Aftenposten en ny artikkel av Johannes Brun, og da finner vi det mest hensiktsmessig å offentliggjøre denne hans siste i stedet.

At vi er saklig uenige, er overflødig å si. De «uheldige uttalelser» som det tales om kan vi ikke vedkjenne oss, og vi synes major Brun strekker seg alt for langt i elskverdig overbærenhet overfor vår danske kollega når han synes å ville overse at den noe tilspissede form debatten har fått, ble inspirert av Dansk Bridgemagasins oppfordring til den da forestående kongress å forby Osloberegningen i interskandinaviske matcher, ja selv i klubbkamper og selv når begge parter ønsket å bruke den. Som kjent ble kongressens enstemmige vedtak det motsatte: kongressen rettet en intregende oppfordring til alle tilsluttede organisasjoner om å prøve Osloberegningen i størst mulig utstrekning. Det var ikke annet vi ville, og siden major Brun stemte for dette vedtaket, og alle de tre danske representanter også, skulle alt være vel og bra. Vi henviser forøvrig til dagens bridgeprat.

Major Bruns artikkel i Aftenposten for 12. april lød slik:

Norsk tvang.

Under denne overskrift har det danske tidsskrift Dansk Bridge skrevet en artikkel som stort sett faller i tråd med hva vi hevdet om Osloberegning ved tvang i forrige bridgespalte. Norsk Bridgemagasin er kommet i harnisk over de danske uttalelser, og magasinets redaktør sier nå at han egentlig ikke har ment noe med noen tvang; om alle de «meningsberettigede» nordmenn som skal dele hans syn, nevnes der intet.

Dansk bridge kan sikkert svare for seg selv, og vi vil bare gi uttrykk for den oppfatning at når man er kommet til å avgi noen uheldige uttalelser, er det bare én ting å gjøre: å ta det i seg igjen uten noen videre kruseduller om at «det er bedrøvelig at Dansk bridge ikke skjønner så pass» o. l. — Og når de omskrevne uttalelser bare er uheldig formet og ikke vondt ment, er uheldig formet og ikke vondt ment, er det jo ingen grunn til å hefte seg videre ved det hele, men i stedet fortsette i den vennskapelige samarbeidets ånd som man både på dansk og norsk side ønsker.

Og så bør Norsk bridge snarest droppe den mislykte Osloberegning og spille som de fleste andre folk.

Bridgetidningen

Redaktør og ansvarlig utgiver

ERIC JANNERSTEN

Drottninggatan 112,
STOCKHOLM

Pris sv. kr. 10,— (ca. kr. 13,80 norske)

Abonnement tegnes ved

A. M. HANCHES FORLAG

Kongensgt. 4, Oslo. — Telefon 41 21 81.

E K S P E R T K L U B B E N

Oppgave nr. 7.

De sitter Nord med:

♠ E K 3 2
♥ K 8 5
♦ E D 6 3
♣ 6 2

De åpner med 1 spar, og Deres makker sier 2 spar. Begge motspillere passer. Hva melder De nå? Begrunnelse.

Oppgave nr. 8.

♠ K 10 4
♥ E
♦ 9 5 4 3
♣ E Kn 10 4 3

N	
V	Ø
S	

♥ Kn 8 6
♥ K Kn 5
♦ D 10 7 6
♣ K 8 5

Syd spiller 3 grand etter følgende meldingsforløp:

Nord:	Øst:	Syd:	Vest:
1 ♣	pass	2 gr.	pass
3 gr.			

Øst spiller ut hjerter 6. Hvorledes tenker De Dem utviklingen, og hvordan vil De legge an spillet for om mulig å bete kontrakten?

For riktig løsning av disse 2 oppgaver setter vi som vanlig opp 2 premier. Første premie er 2 kortstokker i etui fra firma Emil Moestue, A/S, Oslo, og annen premie er kr. 10,— i kontanter. Løsningene sendes til Rolf Bøe, Eugeniegte. 1, Oslo, innen 14 dager etter at De har mottatt magasinet.

Løsning til oppgave nr. 3.

♠ E D 4 3
♥ E K 10
♦ 5
♣ K Kn 10 9 4

♠ 5 2	N V Ø S
♥ D 4	
♦ E K D 6 4 2	
♣ 6 5 2	

Syd spiller 4 spar etter følgende meldingsforløp:

Nord:	Øst:	Syd:	Vest:
1 ♣	pass	1 ♠	pass
4 ♠			

De sitter vest, og spiller ut ruter K, som De får beholde. Hva spiller De nå? Hvorfor?

De skal spille hjerter 4. For at kontrakten skal kunne betes må makker ha stoppere i trumf og kløver, og dessuten hjerter kn. høyst femte, eller 3 stikk i trumf og kløver. Har han 3 stikk i trumf og kløver klarer han seg selv, men hvis han må ha et hjerterstikk må det etableres straks. Men De må passe på å spille fireren og ikke damen, for å gi makker anledning til å returnere hjerter når han kommer inn. Hvis De har spilt damen vil en hjerteretur fra makker gå rett opp i Nord's saks.

Løsning til oppgave nr. 5.

♠ Kn 6 5 4
♥ E 7 5 2
♦ 10 6 5 4
♣ 8

N	
V	Ø
S	

♠ E K D 8 7
♥ Kn 4 3
♦ E K D 2
♣ 3

Syd spiller 4 spar. Vest begynner med kløver K, Øst stikker med esset og skifter til hjerter 6. Hvorledes vil De spille videre som Syd? Begrunnelse.

Hjerter 6 er enten fjerde høyeste eller en singleton. Hvis det er fjerde høyeste har øst neppe både kongen og damen, da vil det være for farlig å spille en liten. Og med disse beregninger går vi i gang. De stikker med esset, så slår

De 3 ganger trumf — vi forutsetter at motpartens trumfer da er trukket ut. Så spilles ruter. Sitter fargen rundt er det ingen vanskeligheter, men har en av motspillerne knekten fjerde eller femte må De spille pent.

Viser det seg at Øst har ruterholdet, spilles ruter til bunns, og Øst kommer inn. Har han opprinnelig en hjerter, vil han nå ikke ha noen igjen, og må spille til dobbeltrenons i kløver eller eventuelt i ruter. Og hvis han opprinnelig har 4 hjerter, vil makker sitte igjen med en single honnør og blokere fargen. Spiller Øst liten, kommer Vest inn og må spille til dobbeltrenons, spiller han honnøren faller også Vests honnør, og Syds knekt blir god.

Det er lite rimelig at fordelingen er slik at Vest har ruterholdet og resten av hjerterne. Viser det seg at Vest har ruter Kn gardert, fortsetter De derfor på samme måte med 4 ganger ruter, og den videre utviklingen blir den samme.

Løsning til oppgave nr. 6.

Deres makker har åpnet meldingene med 1 hjerter. Nestemann passer. Hva melder De nå med:

- ♠ K 4
- ♥ E K 7 5
- ♦ 10 7 4 3
- ♣ 8 6 5

Begrunnelse.

De skal melde 2 ruter eller 2 hjerter. Redaksjonens løsning er 2 ruter. De er etter vår mening for sterk til 2 hjerter og for svak til 3 hjerter, og 4 hjerter viser en helt annen korttype. Riktignok har De 2½ HS og en sterk hjerterfarge, men da mesteparten av honnørstyrken er konsentrert i hjerterfargen er det farlig å kreve til utgang med 3 hjerter. Ved å melde 2 ruter, og i neste omgang støtte hjerterne, viser De best Deres hånd. Riktignok er ikke ruterfargen meldbar, men det spiller ingen vesentlig rolle.

Grunnen til at vi gir poeng for 2 hjerter er at Culbertson anbefaler den-

ne meldingen i Gold Book. Vi er ikke enig, men ønsker ikke å komme på kant med dem som spiller helt «etter boka».

*

På grunn av forsinkelsen ved trykkfeilen i oppgave nummer 3 kan vi ikke oppgi resultatet av februarkonkurransen før i neste nummer.

Brev fra leserne.

Spørsmål: I det siste nummeret av Bridgemagasinet under autorisasjon av turneringsledere, ble det nevnt noen eksempler med hárreisende avgjørelser av turneringslederen i spill hvor det forelå feil fortolkning av lovene. Jeg vil derfor gjerne høre Deres mening i følgende spill.

Øst åpnet utenfor tur. De 3 andre spillere ble enige om at Øst ikke skulle ha lov til å melde mer. Vest meldte 1 kløver og gikk en bet. Nord-Syd fikk ren toppscore. Etter at spillet var ferdig, ble turneringslederen tilkalt. Han bestemte at spillet skulle annulleres og det ble gitt middelscore med 1 straffepoeng for Øst-Vest og et tilleggs-poeng for Nord-Syd.

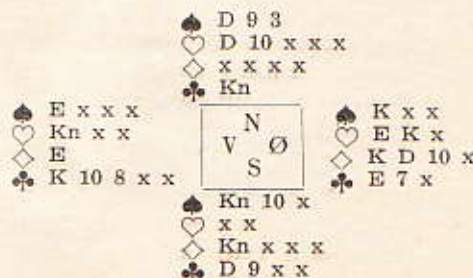
Det var i en parkonkurranse med 6 bord dette hendte. Er denne avgjørelse korrekt? Hva er det riktige?

Carl Fr. Schröder.

Svar: Ja, avgjørelsen er riktig. Nord-Syd har forlangt og fått vedtatt en feil straff, det er jo Vest som ikke får lov å melde. Turneringslederen har plikt til å rette spillet så godt som mulig, og da det selvfølgelig ikke kan gå om igjen, er det beste han kan gjøre å annullere det og gi straffepoeng, fordi det var Øst-Vest som opprinnelig feilet.

R. B.

Jeg har et spill fra en Norgesmesterskapskamp som jeg tror har interesse. Syd gir. Nord-Syd i faresonen.

Jeg var Vest og hadde havnet i en meget optimistisk 7 grand. Ruter kom ut og fikk

Herr Edv. Kvisvik

Boks 134

A s k e r

løpe til esset. Så kom en kløver, og da Nord la knekten, mistenkte jeg ham for å ha den singel. Når ru. E var singel, hvorfor ikke da også kl. Kn? Jeg fortsatte derfor med kl. 7 som fikk løpe, og kl. 2. Desverre kom kl. 2 for fort, jeg skulle spilt E K i hjerter og K D i ruter først, så ville Nord ha vært skviset i hjerter og spar og Syd i spar og ruter. Sluttposisjonen ville blitt:

♠ D 9 3		♠ K x
♥ D		♥ x
♦ Ingen		♦ 10
♣ Ingen		♣ Ingen
♠ E x x	N V Ø S	♠ Kn 10 x
♥ Ingen		♥ Ingen
♦ Ingen		♦ Kn
♣ x		♣ Ingen

Vest spiller sin siste kløver og Nord må legge spar. Øst legger da hjerter, som han ikke har mer bruk for, og Syd er skviset.

Karl Rinnan.

Spørsmål: I anledning Deres løsning av oppgave nr. 2, vil jeg som relativt nybegynner forhøre meg om følgende:

I diagrammet som skal vise skvisen står det anmerket at Vests kort er likegyldig. Dette kan ikke stemme, da Øst ved et klartenkt syn kan skaffe Vest inntekt, således at han får for godspilte hjerter.

Fra begynnelsen av må Vest ha minst kl. 10 x. Hvis Vest nå tviholder på disse pluss en godspilt hjerter, betar han kontrakten. Med andre ord, Øst saker på siste sparspill kl. K. Likeledes må han ha saket Kn eller D på første spar. Således sitter Øst igjen med Kn x og Vest må komme inn på kl. 10 når E x blir spilt.

Per Pettersen.

Svar: Les kommentarene nøyaktigere. Det sto uttrykkelig at Vest måtte ikke kunne holde kløver eller ruter, altså kan han ikke ha tieren. Det hender ofte at vi betegner en tier med x. For øvrig har De rett.

R. B.

Narvesens Norgesturnering

Narvesens Norgesturnering for bedrifter spilles etter omtrent samme plan som i fjor, og en er nå kommet til siste runde for sluttkampene. Her møtes følgende lag:

173. Marinens Hovedverft, Horten—Dalen Portland Cementfabrikk, I, Brevik.
174. Vesta—Hygea, Bergen, — Norsk Hamnerverk A/S, Stavanger.
175. Hamar Jernstøperi—Vinmonopolet, Hasle.
176. Telegrafverket, Linjekontoret, Oslo—Akers Sparebank, Oslo.
178. Narvesens Bedriftslag I—Krigsskadetrygden II.
178. Elektrisk Bureau, Funksjonærene, Oslo—Christiania Bank og Kredittkasse, avdeling Sagene.
179. A/S Margarincentralen, Oslo—Brødr. Davidsen, Oslo.
180. Norske Forenede Livsforsikrings-selskap, Oslo—Bryggearbeidernes Bedriftslag I, Oslo.

6 av fjorårsfinalistene er allerede utslått, blant dem fjorårets vinnere Norges Tannlegehøyskole, som tapte 71—57 mot Bryggearbeidernes Bedriftslag I. Av de som var med i sluttkampene i fjor gjenstår bare Vesta—Hygea, Bergen (nr. 2) og Margarincentralen, Oslo (nr. 3).

Hvis vi skal driste oss til å tippe, foreslår vi følgende finalelag: Marinens Hovedverft, Vesta—Hygea, Vinmonopolet, Akers Sparebank, Narvesen, Chra. Bank og Kredittkasse, Margarincentralen og Norske Forenede, med Margarincentralen som vinner til slutt, men vi garanterer ikke disse tips.

Vi skal komme tilbake til turneringen i neste nummer, men foreløpig slutte med å opplyse om at sluttkampene spilles i Oslo 30. og 31. mai og 1. juni.